



Arrest

nr. 129 963 van 23 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 10 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 augustus 2014 in plaats van 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2014 in plaats van 13 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 31 januari 2013 een asielaanvraag in. Op 14 maart 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse afkomst en bent u geboren in de Volksrepubliek China (VRC), meer bepaald in het district Diru. U woonde er samen met uw broers, zussen en ouders die landbouwers waren. Toen u zestien jaar oud was, in 2006, stuurden uw ouders u naar India om te studeren en op audiëntie te gaan bij de Dalai Lama. U verliet Tibet op een illegale manier en vluchtte langs Nepal (Kathmandu) naar India. U verbleef ongeveer vijf maanden in het opvangcentrum in Nepal en reisde verder met een Special Entry Permit (SEP) naar India. In India ging u eerst naar de Tibetan Children Village (TCV) school en nadien naar het klooster Dolma Ling waar u non werd. In 2009 kreeg u TBC en belandde u in het ziekenhuis. U werd verliefd op T. P. en verliet hetzelfde jaar het klooster. Samen met uw partner verhuisde u naar Dharamsala. In Dharamsala volgde u Engelse les in de Louisiana Himalaya Association (Lha) en werkte u in een koffiebar.

U verliet India per vliegtuig op 30 januari 2013 en kwam diezelfde dag aan in Frankrijk. De volgende dag reisde u met een auto verder naar België. Op 31 januari 2013 vroeg u asiel aan in België.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een attest van het opvangcentrum in Kathmandu en Dharamsala, een kopie van uw "RC", foto's en uw Green Book.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 2006 verbleef u tot januari 2013 in India. Nadat u aankwam in het opvangcentrum in India ging u naar de "TCV" school. Ditzelfde jaar besloot u te veranderen van school en zette u uw opleiding verder in Dolma Ling waar u non werd. In 2009 werd u ziek en verliet u het klooster. U verhuisde met uw nieuwe partner, T. P., naar Dharamsala waar u met hem samenwoonde tot aan uw vertrek. Gedurende deze periode leerde u Engels in de "Lha" en werkte u in een koffiebar.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde document dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS p. 2;5;7/15 en kopie RC in groene map).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat de hoofdreden van uw vertrek de moeizame vernieuwing van uw RC is. U beschikt sinds 2009 over een RC die u jaarlijks verlengde. U verklaarde dat u moeilijkheden ondervond om uw RC te vernieuwen omdat u het klooster in 2009 verliet en naar Dharamsala verhuisde. Hierdoor legde het klooster waar u voordien verbleef geen attesten meer af die u eerder gebruikte om uw RC te vernieuwen. De "Lha" waar u Engels volgde, overhandigde ook geen attest. Uiteindelijk gaf u aan dat u geld betaalde en werd uw RC nog verlengd voor u India verliet (zie gehoorverslag CGVS p.5;7;11/15). Bijgevolg werd uw RC jaarlijks verlengd. Wat betreft de verlenging van de RC geeft het CGVS aan dat dit een modaliteit betreft die eigen is aan het document. Dit is hoe dan ook geen reden van vertrek die wijst op ernstige vrees ten aanzien van India of een vrees voor vervolging zoals die is beschreven in de Vluchtelingenconventie. Een andere redenen, zijnde financiële moeilijkheden, die u aangaf als oorzaak voor uw vertrek, is evenmin een elementen waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarbij verwijst het CGVS nog naar de documentatie aan het dossier toegevoegd en waaruit blijkt dat Tibetanen in India, onder meer via de CTA, een opvangnetwerk hebben en ze eveneens actief zijn in verschillende economische sectoren.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS p.7-;12-14/15 en blauwe map).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa (Frankrijk) moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Zo is het bevreemdend dat u wel een kopie voorlegde van uw RC en er geen heeft van uw IC. Het feit dat u verklaarde dat u niet wist dat u uw IC zou moeten afgeven en daarom geen kopie nam, overtuigt niet. De IC is immers een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indische ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaarde u dat u hier niet van op de hoogte was, wat geen overtuigende verklaring is voor het nalaten van het aanvragen van een nieuw IC (zie gehoorverslag CGVS p.13/15).

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ook andere van uw verklaringen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid. Tijdens het interview op het CGVS verklaarde u dat u uw IC aanvraag in augustus 2011 en niet wist met welk visum u reisde. Echter, uit een kopie van uw visumdossier, waarin zich een kopie van uw IC bevindt, blijkt dat u uw IC verkreeg op 27 juni 2012 (zie gehoorverslag CGVS p. 7-12;13/15 en blauwe map). Het feit dat u deze visumaanvraag en informatie probeerde achter te houden, en bijgevolg leugenachtige verklaringen aflegde, ondermijnt uw verdere geloofwaardigheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Betreffende de voorgelegde documenten zijnde een kopie van uw RC, een attest van het opvangcentrum, foto's, uw Green Book en een attest van Nelen Khang Nepal, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Deze documenten kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit, verblijf en reisweg gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit

informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China (VRC) doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

1.3. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de volgende documenten:

3. Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;
4. Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 juni 2013, te consulteren op <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunfts-laenderinformationen/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;
5. Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, «Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde », reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, te consulteren op [http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde](http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde;);
6. EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13;
7. EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13;
8. H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees, <http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7i1/india.htm>;
9. Vancouver Courier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;
10. The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile", te consulteren op http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;
11. US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 dd. 10 oktober 2013, te consulteren op <http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;
12. Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;
13. "Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, te consulteren op <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>;
14. "They Say We Should be Grateful" Mass Relocation Programs in Tibetan Areas of China", Human Rights Watch, juni 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613webwcover-0.pdf;
15. "2012 International Religious Freedom Report – Tibet", US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;
16. "China: country of origin information (COI) Report", UK Home Office, 24 augustus 2011;
17. "Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation", Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013;
18. "More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;
19. "Destination Delhi: A review of the implementation of UNHCR's urban refugee policy in India's capital city, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 13 augustus 2013, PDES/2013/09;
20. "Tibetan Refugees in India: declining sympathies, diminishing rights", Human Rights Features (voice of the Asia Pacific Human Rights Network), 30 april 2008, toegankelijk op 15 januari 2014;
21. "Tibet's stateless nationals II: Tibetan Refugees in India", Tibet Justice Center, september 2011;
22. « Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci – après « projet de loi monocaméral » et – projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses (ci – après « projet de loi bicaméral »), UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), 29 januari 2013, toegankelijk 15 januari 2014, p. 19, § 66 ;

23. "Improving asylum procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice", UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), maart 2010, toegankelijk op 15 januari 2014;
24. "UNHCR Note on the Principle of Non – Refoulement", UNHCR, november 1997, toegankelijk op 16 januari 2014;
25. FFMR, "The Tibetan Community in India and Nepal", 29 augustus 2012;
26. North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet", 22 februari 2013, te consulteren op <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>;
27. Brief Europees Hof voor de Rechten van de Mens dd. 4 april 2014;
28. Free Tibet, "Indian Government bows to Chinese Pressure", 17 november 2006;
29. « L'Inde secouée par un débat inédit sur le racisme dans la société », Le Monde, 8 februari 2014 ;
30. deredactie, "India opgeschrikt door brutale groepsverkrachting", 23 januari 2014, http://www.deredactie.be/cm/vrtnieuws/buitenland/140123_india_groepsverkrachting;
31. Enfance tiers monde, "Tot 60 verkrachtingen per dag in India, http://www.kinderenderdewereld.be/index.cfm?Content_ID=878216711;
32. Verklaring van de heer Pat Demaret;
33. Verklaring die mee werd ondertekend door de ambassade;
34. Times of India, "Protest against death of Arunachal student", 1 februari 2014 te consulteren op <http://timesofindia.indiatimes.com/city/delhi/Delhi-Protest-against-death-of-Arunachal-student/articleshow/29704983.cms?referral=PM>;
35. Echo of Arunachal, "Aapsu urges caution against refugees wrongdoing", 18 november 2013;
36. IRB, chapitre 10 clause d'exclusion, 28 februari 2014.

Verweerder voegt bij zijn nota de volgende documenten: een "COI Focus China India. De Tibetaanse gemeenschap in India", d.d. 11 maart 2014 (update), een "COI Focus China India. De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India", d.d. 25 maart 2014, een "COI Focus China. De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China", d.d. 25 maart 2014, een "COI Focus China/India/Tibet. Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)", 29 januari 2014 en een "Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers", UNHCR, februari 2003".

Bij een schrijven van 1 juli 2014 voegt de verwerende partij volgende documenten bij: COI Focus: "China – Situatie voor Tibetanen in China na terugkeer uit het buitenland" (d.d. 18 juni 2014), COI Focus: "China India – De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India" (d.d. 18 juni 2014) en COI Focus: "China India Nepal – Mogelijke documenten bij Tibetanen" (d.d. 18 juni 2014).

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 EVRM, het non – refoulement beginsel, artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951 en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoekster beroept zich in een vierde middel op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/ EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming), de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en artikel 3 EVRM.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door

de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.4. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters identiteit en nationaliteit staan niet onmiddellijk ter discussie. Verzoekster is van Tibetaanse origine en is volgens haar *Registration Certificate* (RC), *Identity Card* (IC) en Green Book geboren op 1 februari 1990 te D(r)iru, Tibet Autonomous Region, Volksrepubliek China (VRC). Aldus kan blijken dat zowel de Indische als de Tibetaanse autoriteiten verzoekster als een in China geboren Tibetaanse beschouwen. Verzoekster is op haar zestien, in 2006 vertrokken. Verzoekster verklaart dat haar familie, behalve één monnik in India en één non in Dharamsala, nog in Tibet verblijven, waarbij ze het mobiele nummer van haar in Tibet verblijvende vader opgeeft. Verzoekster verklaart aangaande een Chinese identiteitskaart "*Ik had er geen, de oudere mensen hadden er een. We hadden themto, die is geannuleerd omdat ik naar India ging*" (gehoor p. 4), hetgeen aannemelijk is, temeer ze kan duiden wat een themto inhoudt. Verzoekster is fout waar zij meent dat haar Chinese nationaliteit kan aangetoond worden met een Green Book aangezien dit een Tibetaans document is dat uitgegeven wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap (CTA) en dat ertoe strekt de Tibetaanse herkomst vast te stellen. De erin vermelde geboorteplaats berust daarenboven enkel op verzoeksters eigen verklaringen en kan niet geverifieerd worden door de CTA, zodat deze evenmin vaststaand is. Bovendien is een geboorteplaats enkel een eerste indicatie aangaande de nationaliteit aangezien het staatsburgerschap vastgesteld wordt op basis van de in deze staat geldende nationaliteitswetgeving en toepasselijke criteria. Echter hoewel niet door authentieke Chinese documenten kan worden vastgesteld dat verzoekster van Chinese herkomst en nationaliteit is, dan stelt de Raad vast dat verzoekster op basis van de aangebrachte informatie en ander documenten op dit punt het voordeel van de twijfel dient te krijgen, te meer nu zij naast een origineel Green Book, ook een kopie van het Reception Centre Dharamsala en een kopie van de inschrijving bij de Nelen Khang Kathmandu voorlegt. Aldus kan tevens blijken dat verzoekster door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaanse wordt beschouwd.

2.5. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken en politieke activisten de mensenrechtensituatie in Tibet kan verontrusten, doch er wordt niet aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten.

2.6. Indien verzoekster kan worden gevolgd dat zij in China geboren is, kan tevens worden vastgesteld dat zij vertrokken is uit China om op audiëntie te gaan bij de Dalai Lama en om te studeren (vragenlijst 3.5, gehoor p. 4). Hieruit kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden afgeleid. Verzoekster verklaart evenwel tevens "*(...) in 2008 heb ik deelgenomen aan een vredesprotest. Er waren nog andere mensen in die manifestatie die wel nog zijn teruggekeerd naar Tibet en zij[n] werden gearresteerd*" (vragenlijst 3.4). Aldus kan niet uitgesloten worden dat verzoekster bij een terugkeer in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten zou komen te staan.

2.7. Hoe dan ook verzoekster betwist geenszins dat zij haar gewoonlijk verblijf heeft in India waar zij volgens haar verklaringen op het CGVS sedert 2006 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in

zoverre verzoekster volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India het eerste land van asiel is.

2.8. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”.

2.9. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.10. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel, die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Uit het verzoekschrift en de verweernota kan afgeleid worden dat de partijen het eens zijn over deze cumulatieve vereisten. Beiden verwijzen naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet (kamer, *Parl. St.*, doc 53/2555) en verwerende partij wijst bijkomstig op het standpunt van UNHCR, zoals blijkt uit de Conclusies van Lissabon betreffende de effectieve bescherming in de context van terugkeer naar derde landen (zie bijlage bij de verweernota). Verzoekende partij meent echter dat er reden is om volgende prejudiciële vraag te richten tot het Europees Hof van Justitie inzake *“de term “voldoende bescherming” zoals gestipuleerd in art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG”* die als volgt luidt *“kan de toepassing die gemaakt wordt van het begrip reële bescherming overeenkomstig de Belgische nationale wet waarbij in art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG gedeeltelijk werd omgezet en waarbij geoordeeld wordt dat een tijdelijk verblijfsrecht dat wordt verleend aan Tibetanen die in Tibet (China) zijn geboren, doch gevlucht naar India, onder het begrip “reële bescherming” valt, rekening houdende met het feit dat deze praktijk niet in de Indiase wetgeving verankerd ligt maar louter afhankelijk is van de instructies van de zittende Indiase wetgeving onder het begrip van de “voldoende bescherming” vallen?”*

“Is de omzetting van art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG in de Belgische wetgeving in de vorm van art. 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen conform art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG nu art. 26 en art. 27 van de richtlijn 2005/85/EG de mogelijkheid geeft rekening te kunnen houden met het element of de vluchtelingenstatus kan verkregen worden in het land waar men beschouwd wordt beroep te kunnen doen op bescherming daar waar art. 48/5 § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dit niet toelaat.”

2.12. Overweging 43 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) stelt: *“De lidstaten moeten alle verzoeken onderzoeken op de inhoud, met andere woorden beoordelen of de betrokken verzoekende partij al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, behoudens andere bepalingen in onderhavige richtlijn, met name indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een ander land het onderzoek zal doen of voldoende*

bescherming zal verlenen. De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen indien een eerste land van asiel de verzoekende partij de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de verzoekende partij opnieuw in dat land zal worden toegelaten”.

Artikel 33 van de Procedurerichtlijn stelt onder “Niet-ontvankelijke verzoeken”:

“1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht.

2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

(...)

b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 35 voor de verzoekende partij als eerste land van asiel wordt beschouwd;

(...).”

Artikel 35 van de Procedurerichtlijn (verzoekende partij verwijst naar het oud artikel 26 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG) bepaalt inzake “Het begrip „eerste land van asiel”

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde verzoekende partij wanneer:

*a) de verzoekende partij in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of
b) hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.*

Bij de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op de bijzondere omstandigheden van een verzoekende partij kunnen de lidstaten rekening houden met artikel 38, lid 1. De verzoekende partij mag de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op zijn bijzondere omstandigheden aanvechten”.

2.13. Daargelaten de discussie over de ‘voldoende’ in de zin van artikel 35 van de Procedurerichtlijn versus ‘reële’ bescherming in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoekende partij in India niet wordt vervolgd in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer “*de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten*”. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. De term “reëel” (wezenlijk, effectief) stelt duidelijk hogere eisen bij de beoordeling dan het woord “voldoende” (adequaat). Zoals onder zal blijken zijn er geen redenen tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie nu er geen twijfel aan kan bestaan dat verzoekende partij geniet van een reële bescherming in India.

2.14. Verzoeksters verweer is dan ook in essentie gericht tegen India, haar verblijfsstatus in India en terugkeermogelijkheden naar India. Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie noch zou een reële bescherming geboden worden aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.15. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

2.16. Uit de informatie aangebracht door beide partijen kan niet blijken dat de situatie van de Tibetanen in India enigszins verontrustend is. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", stelt uitdrukkelijk "Tenslotte bevestigen alle bronnen ook dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)". Verzoeksters loutere beweringen "Zij [Tibetanen] worden als specifieke groep op basis van hun ras constant gevisieerd en blootgesteld aan schade" worden niet geadstrueerd middels objectieve informatie en blijven boue beweringen die niet vermogen de objectieve informatie te weerleggen. Uit de toegevoegde informatie is het immers redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen al 65 jaar stevig gevestigd zijn in India waar ze zich zowel sociaal, als economisch en cultureel kunnen ontwikkelen en waar ze ongemoeid de Dalai Lama kunnen volgen. Geenszins kan blijken dat zij op structurele wijze gediscrimineerd worden.

Dit kan evenmin blijken uit verzoeksters verklaringen. Verzoekster is naar Europa gekomen omdat ze beweerdelijk problemen ondervond bij de verlenging van haar RC en omdat ze financiële problemen had. Uit de door verzoekster voorgelegde kopieën van haar RC, uitgegeven op 30 juni 2009 blijkt evenwel dat deze minstens werd verlengd tot 2011 en 2012. Verzoekster geeft bovendien toe dat zij haar RC uiteindelijk steeds kon vernieuwen, zij het in 2013 door te betalen. Bovendien kan uit verzoeksters visumdossier blijken dat verzoekende partij op 28 december 2012 een IC heeft aangevraagd die op 27 juni 2012 werd uitgereikt en geldig is tot 26 juni 2022. Verzoekster is aldus legaal naar Europa gekomen.

2.17. Verzoekende partij verklaart dat ze problemen ondervond om telkens haar verblijfsvergunning te verlengen. Indien kan aangenomen worden dat het jaarlijks vervullen van administratieve plichtplegingen kan frustreren, dan kan dit bezwaarlijk worden gezien als een vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Immers verzoekende partij bezat een *Registration Certificate* (RC), die telkens verlengd werd. Indien verzoekster onder de categorie "Tibetan new Arrivals" valt, dan blijkt uit de door haar voorgelegde kopieën van haar RC dat zij een SEP heeft voorgelegd en dat haar RC werd verlengd, minstens tot 2011 en 2012, waarbij verzoekster tevens verklaarde (gehoor p. 11-12) dat haar RC altijd werd verlengd en recent tot 2013 (maar dat dit niet in de kopie staat). Dat verzoekster beweerdelijk smeergeld diende te betalen kan *in casu* evenmin als een vluchtelingenrechtelijke discriminatie beschouwd worden, laat staan een vervolging, temeer zij zich in dit geval tot de CTA kon wenden, die gezien die de Tibetaanse regering in ballingschap en bijhorende administratie betreft, hulp aan alle Tibetanen verstrekt, ook diegenen die het klooster en het schoolnetwerk hebben verlaten. Ook eenvoudige administratieve voorwaarden bij het verkeer van personen kunnen op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd nu verzoekster op dit punt theoretisch blijft. Waar het verzoekschrift nieuw opwerpt dat gronden en huizen nooit hun eigendom kunnen zijn, en tevens melding maakt van niet nader geduide noch geconcretiseerde problemen met mannen, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster dit voordien nooit heeft aangevoerd en geen verklaring geeft waarom het nu pas wordt aangehaald. Uit loutere problemen van eigendom kan geen asielrechtelijke vervolging worden afgeleid. Financiële problemen vallen evenmin onder de vluchtelingenrechtelijke criteria, temeer verzoekster niet verklaart waarom zij dan wel prioriteit geeft aan een illegale reis naar Europa die beweerdelijk 850.000 roepies gekost heeft.

2.18. Verzoekende partij kan evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt (COI Focus "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale

kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekende partij er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*"Information Pertaining Tibetan Nationals"*). Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers sedert midden vorige eeuw geleden gevestigd in India. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en *"dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden"*. Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geen rechtszekerheid heerst. Bovendien kan *"wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes" krijgen maar ook "De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal". Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt."*. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Ten slotte kreeg verzoekende partij alle nodige administratieve medewerking van de Indiase autoriteiten bij haar voorbereiding van haar reis naar Europa (aanvraag IC, visumaanvraag). Verzoeksters opmerking aangaande valse informatie op RC's is *in casu* niet gegrond gezien verzoekster nooit dergelijke valse gegevens beweerd heeft. Hetzelfde geldt over verzoeksters opmerking inzake regularisaties nu verweerder dit nooit beweerd heeft.

2.19. De door verzoekster aangebrachte informatie en beweringen vermogen niet deze vaststelling te wijzigen. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.20. Waar verzoekende partij nog inroept dat zij mogelijk het voorwerp kan zijn van refoulement, kan vooreerst worden vastgesteld dat zij dit niet eerder heeft gemeld. Aldus kan niet blijken dat verzoekende partij in haar omgeving ooit geconfronteerd werd met een dergelijk probleem of dat zij hierdoor verontrust werd. De argumenten van verzoekster inzake de gevaren van refoulement kunnen dan ook niet overtuigen. Uit de *"COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"*, blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als *"gebruikelijk internationaal rechtsprincipe"* heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe *"Recht op Leven"*. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Aldus kan de COI niet ongenueanceerd stellen dat Tibetanen *de jure* zouden kunnen gedeporteerd worden naar China.

2.21. Daarenboven kan uit de *"COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe"* aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoekster in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement.

2.22. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Indien het principe van een verbod van directe en indirecte non-refoulement een bijzonder belangrijk rechtsprincipe is, dan kan *in casu* niet blijken dat er een risico op een schending van artikel 33 Vluchtelingenverdrag voorligt. Daar waar verzoekster een internetbericht "*Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China occupied Tibet*" toevoegt, kan hieruit niet blijken dat de betrokkene ook effectief overhandigd werd aan de Chinese autoriteiten, enkel dat hij veroordeeld werd tot deportatie na het uitzitten van zijn gevangenisstraf. Verzoekster kan daarbij bezwaarlijk haar situatie vergelijken met deze van veroordeelde criminelen. De Canadese rechtspraak (Chozom, Tendzin c. M.C.I. (C.F., IMM-1420-04), von Finckenstein, 30 septembre 2004; 2004 CF 1329) is in deze zin irrelevant nu kan blijken dat deze Tibetaanse zaak steunt op beperkte, onvolledige landeninformatie en evenmin recente informatie nu de aangehaalde zaak reeds dateert van 30 september 2004 wat bezwaarlijk actueel is. Verzoekster blijft dan ook bij louter theoretische beweringen.

2.23. Verzoekster steunt zich verder op de loutere bewering dat zij moeilijkheden zal hebben omdat zij geen geldig Indiaas reisdocument (IC) meer bezit. Verzoekster verklaart legaal met haar IC te hebben gereisd. Verzoekster beweert dat haar IC werd afgenomen toen zij in Frankrijk aankwam, terwijl niet kan worden ingezien waarom ze haar eigen geldige identiteitsdocumenten zou weggeven, te meer nu ze nog doorreisde naar België en verzoekende partij vertrouwd is met het belang van identiteitsdocumenten. Evenmin kan worden ingezien waarom verzoekster überhaupt een beroep zou doen op de smokkelaar en hem 850.000 roepies betalen nu zij legaal heeft gereisd. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoekster haar IC aan de smokkelaar zou hebben gegeven. Dat verzoekster geen enkele reden heeft om haar IC te verbergen, kan niet blijken gezien zij het ontbreken hiervan inroept om haar terugkeer aan te vechten, laat staan dat uit deze loutere bewering kan worden afgeleid dat zij de waarheid spreekt. Hoe dan ook verzoekster dient zoals elke vreemdeling die zijn documenten verliest de nodige stappen te zetten om dit aan te geven en zo snel mogelijk een duplicaat aan te vragen. Door anders te handelen schiet verzoekster manifest tekort in haar medewerkingsplicht wat haar te meer kan worden aangerekend nu verzoekster enkel om persoonlijke en economische redenen naar België kwam en niet uit nood aan bescherming.

2.24. Inzake de terugkeer van Tibetanen naar India blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie "*COI Focus*" "*CHINA INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*" dat "*Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaten*". Verzoekster heeft nagelaten het beweerde verlies van haar IC te melden, noch heeft zij een kopie van haar IC genomen (gehoor p. 12-13), wat haar ten eerste kan worden aangerekend. Verzoekster geeft ook geen toelichting waarom zij desgevallend hier in België geen duplicaat van haar IC kan verkrijgen bij de Indiase ambassade, desgevallend met de hulp van de Tibetaanse overheid in België of met de steun van de CTA in India. In dit verband kunnen de attesten van de Indiase ambassade echter evenmin aantonen dat verzoekster de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd op grond van het Vluchtelingenverdrag. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de CTA te wenden wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India gehandeld wordt en voorts kan uit deze stukken niet blijken dat de personen over enige identificatie beschikten. Verzoekster toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 32 en 33) niet blijken dat hun situatie gelijklopend is met deze van verzoekster. Voor zover verzoekster inderdaad niet langer een geldige IC bezit - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat zij onmogelijk een nieuw document of een duplicata kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken ("*CHINA INDIA*" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", van 11 maart 2013). Verzoekende partij toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

2.25. Verzoeksters verweer dat "*Zoals hierboven reeds werd geargumenteed blijkt uit het administratief dossier van verweerster niet of verzoekster zich in de mogelijkheid bevindt terugkeerpapieren te verkrijgen*", kan niet worden aanvaard nu uit de COI blijkt dat "*Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben*

tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of "exit permit" te krijgen" en bovendien dat "Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC". Aldus kan vastgesteld worden dat verzoekster met haar IC dan wel met een duplicaat IC probleemloos zou moeten kunnen terugkeren. Bovendien wordt geen Schengenvisum uitgereikt tenzij de IC ook een NORI stempel bevat. "Dat een geïndividualiseerd onderzoek noodzakelijk blijkt" wordt in casu niet geadstrueerd te meer nu verzoekster wel degelijk in het bezit is/was van een IC, minstens een IC duplicaat kan verkrijgen, en ze geen dwingende redenen had om India te verlaten. Verzoeksters opmerking over de overnameakkoorden is evenmin dienstig.

2.26. Verder stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *"Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India."*

2.27. Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden benadrukt dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwerking heeft.

2.28. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.29. De overige argumenten en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.30. Verzoekende partij vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.31. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK